

ἡ γωνιά τῆς γυναί

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

«Υστερα μιὰ κηλίδα ἀπὸ αἷμα φάνηκε στὴν ἀσφαλτο
ἡ κηλίδα μεγάλωνε, ἀπλώνόταν, κατάπινε τὴν αὐλὴ, τὴν καρέκλα, τὸ πηγάδι,
.....

κατάπινε τὰ σπίτια, τὰ τηλεγραφόξυλα, τὸν ἥλιο κατάπινε κι' ἐμᾶς, μᾶς ἔκρυβε μέσα στὸ κόκκινο».

Ὁ Ρίτσος πικρὰ στοχαστικός, μᾶς κρατᾷ συντροφιά τὶς νύχτες τῆς ἀδιόρατης ἀγωνίας. Τὸ αὐτὶ τεντωμένο συλλαμβάνει καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο, τὸν ἀναλύει, τὸν κάνει ἐρωτηματικό. Τώρα ἓνα αὐτοκίνητο πού περνᾷ, τώρα θήματα κάποιου βιαστικοῦ διαβάτη, τώρα γαύγισμα κάποιου σκυλιοῦ. Οἱ ἐφημερίδες γάμω στὸ πάτωμα, ἐντείνουν τὴν ἀνησυχία μας:

Ἐπίθεση καὶ κλοπὴ ἀσυρμάτου, ἔκρηξη βόμβας, ἐπίθεση ὀπλοφόρων ἰσραηλινὰ φυλλάδια...

Τὸ βλέπουμε, τὸ νοιώθουμε τὸ κακὸ πού μεγαλώνει, τὴν βλέπουμε, τὴν νιώθουμε τὴν κηλίδα τὸ αἷμα πούπεσε στὴν ἀσφαλτο, τὰ βλέπουμε, τὰ νιώθουμε τὰ παιδιὰ μας — ἔστω κι' αὐτὰ τὰ λίγα — πού δηλητηριάζονται μὲ τὸ μίσος τὸ ἐμφύλιο καὶ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα.

Χαίρονται οἱ ἐχθροὶ μας καὶ πανηγυρίζουν, καὶ τρίβουν τὰ χέρια ἀπὸ ἱκανοποίηση γιὰ τὴν λύση τοῦ προβλήματος μας, τώρα πού ἀνοιξε ἓνα παραθυράκι πρὸς τὴ λύση τοῦ προβλήματος μας, τώρα πού βαδίζουμε πιά πρὸς κάποιο φῶς, ἄρχισε νὰ ὑποφώσκει ὁ διχασμὸς, ἡ διχόνοια.

Ὁ λαὸς μας ἦταν κι' εἶναι πάντα λαὸς γνωστικός, ὠριμος. Πέρασε καὶ περνᾷ τὶς πιὸ μεγάλες ἀντιφάσεις χωρὶς νὰ τὰ χάσει, χωρὶς νὰ πελαγοδρομήσει. Μπροστὰ στὶς ἐξωτερικὲς ἀπειλὲς κράτησε μιὰ στάση σθεναρῆς ἀξιοπρέπειας.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς γαλήνης, οἱ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ μας βρῆκαν τὸν δρόμο τὸν πιὸ σίγουρο, τὸν δρόμο τοῦ ἐσωτερικοῦ διχασμοῦ, τοῦ τραυματισμοῦ τῆς ἐνότητάς μας. Κι' ἐκεῖ χτυποῦν.

Δὲν πρέπει ὡστόσο ἐμεῖς νὰ μένουμε ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸ κακὸ πού ἐτοιμάζεται. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς γίνῃ συνήθεια καὶ ρουτίνα ἀδιαμαρτύρητὴ τὸ καθημερινὸ πρόβλημα τῆς εἰρήνης μας. Πρέπει ν' ἀπομονώσουμε, νὰ ἀφοπλίσουμε τοὺς λίγους ἔστω — φανατικούς.

Πρέπει νὰ διαφυλάξουμε, ὅσο μπορούμε τὴν γαλήνη μας, τὴν γαλήνη τῶν παιδιῶν μας. Καὶ νὰ ἐπαγρυπνοῦμε!